

Folketingets Social- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2022 - 4235

Doknr.
601788

Dato
05-09-2022

Folketingets Social- og Ældreudvalg har d. 8. august 2022 stillet følgende spørgsmål nr. 552 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DD).

Spørgsmål nr. 552:

"Vil ministeren oplyse, om det er udgangspunktet, at man ikke skiller søskende ad, hvis de er anbragt på det samme anbringelsessted?"

Svar:

Når det er besluttet at anbringe et barn eller en ung uden for hjemmet, skal kommunen træffe afgørelse om valg af konkret anbringelsessted. Det følger af servicelovens § 68 b, stk. 2, at kommunen skal vælge det anbringelsessted, som bedst kan imødekomme barnets eller den unges behov. Det følger endvidere af bestemmelsens stk. 3, at hvis barnet eller den unge har søskende, der er anbragt uden for hjemmet, skal kommunalbestyrelsen vælge samme anbringelsessted, medmindre de øvrige søskendes eller barnets eller den unges behov eller andre væsentlige forhold taler imod dette.

Udgangspunktet er således, at søskende så vidt muligt bør anbringes på samme anbringelsessted. Kommunen kan dog undlade at anbringe barnet eller den unge på samme anbringelsessted som eventuelle søskende, hvis de øvrige søskendes behov, barnets eller den unges behov eller andre væsentlige forhold taler imod dette. Det kan fx være tilfældet, hvor barnet har et støttebehov, der er meget forskelligt fra den eller de anbragte søskendes, og hvor den indsats, der er behov for, derfor ikke kan tilbydes på det samme anbringelsessted.

I forbindelse med en anbringelse skal kommunen være opmærksom på, om der er forhold under anbringelsen, der betyder, at det er nødvendigt at træffe afgørelse om ændret anbringelsessted for et barn eller en ung.

Det følger således af servicelovens § 69, at kommunen på baggrund af det løbende tilsyn med barnet eller den unge på anbringelsesstedet skal træffe afgørelse om ændring af anbringelsessted, i det omfang det anses for nødvendigt under hensyn til formålet med anbringelsen.

Der kan være tilfælde, hvor det vurderes, at et barn i en søskendeflok vil have bedst af at blive flyttet til et andet anbringelsessted, men hvor det ikke gør sig gældende for andre børn i søskendeflokken. Det kan fx være tilfældet, hvor et barns støttebehov har udviklet sig på en sådan måde, at det ikke længere kan imødekommes på anbringelsesstedet, men hvor hensynet til kontinuitet og

trivslen for øvrige børn i søskendeflokken betyder, at det vil være bedst for dem at blive boende. Det vil altid skulle bero på en konkret og individuel vurdering af det enkelte barns behov. Hensynet til det enkelte barns tarv skal altid veje tungest i beslutningen om, hvor barnet skal bo.

En ændring af barnets eller den unges anbringelsessted er en indgribende afgørelse for barnet eller den unge og for forældrene. Derfor kræver en ændring af anbringelsesstedet samtykke fra forældremyndighedsindehaveren og den unge, der er fyldt 12 år, jf. servicelovens § 69, stk. 2. Det gælder uanset, om anbringelsen af barnet eller den unge uden for hjemmet er iværksat med eller uden samtykke.

I de tilfælde, hvor der ikke kan opnås samtykke, forudsætter en ændring af anbringelsesstedet som hovedregel, at der træffes afgørelse i børn og unge-udvalget, der tager stilling til, om grundlaget for at flytte barnet eller den unge er til stede. Kommunalbestyrelsen skal i den forbindelse udarbejde en indstilling til børn og unge-udvalget, der bl.a. skal indeholde barnets eller den unges holdning til ændringen af anbringelsesstedet samt en beskrivelse af, hvorvidt supplerende støtte til barnet eller den unge under fortsat ophold på det aktuelle anbringelsessted kan imødekomme barnets eller den unges behov. Kommunalbestyrelsen skal endvidere indhente en udtalelse fra det aktuelle anbringelsessted til belysning af sagen.

En afgørelse i børn og unge-udvalget om at ændre anbringelsesstedet forudsætter altså, at det anses for nødvendigt under hensyn til formålet med anbringelsens og at udvalget således vurderer, at barnets eller den unges behov for støtte bedst imødekommes ved en ændring af anbringelsesstedet, herunder af hensyn til barnets eller den unges behov for kontinuitet i anbringelsen.

Fordi der er tale om en indgribende beslutning, kan børn og unge-udvalgets afgørelse om ændring af anbringelsessted påklages til Ankestyrelsen af forældremyndighedsindehaveren og den unge over 12 år. Forældremyndighedsindehaveren og den unge over 12 år har ret til advokatbistand, hvis der ikke er givet samtykke til flytningen. Forældremyndigheden og den unge over 12 år kan tillige klage over kommunens afgørelse om valg af konkret anbringelsessted, og en sådan klage skal tillægges opsættende virkning, således at barnet eller den unge som udgangspunkt ikke kan flyttes til det nye anbringelsessted, før Ankestyrelsen har behandlet klagen over valg af konkret anbringelsessted.

Regeringen har i maj 2021 indgået en bred politisk *Aftale om Børnene Først*. Med aftalen har vi bl.a. besluttet, at aldersgrænsen for selvstændig partsstatus skal sættes ned i den kommende barnets lov, så børn fra 10 år fremadrettet får selvstændige partsbeføjelser og således bl.a. vil kunne klage over en afgørelse om ændret anbringelsessted. Samtidig vil vi med barnets lov indføre en helt ny rettighed for børn under 10 år, som betyder, at barnets plejefamilie, støtteperson eller venskabsfamilie på barnets vegne kan anmode Ankestyrelsen om en "second opinion", når kommunen har truffet afgørelse om hjemgivelse eller ændret anbringelsessted, og barnet fx selv giver udtryk for at være uenig i beslutningen. En anmodning om "second opinion" vil som udgangspunkt have opsættende virkning, således at barnet ikke flyttes eller hjemgives til forældrene, mens Ankestyrelsen behandler anmodningen. Formålet er at styrke retssikkerheden for de børn, der grundet deres alder ikke har selvstændig partsstatus, og dermed ikke har mulighed for at klage.

Med venlig hilsen
Astrid Krag